

[Krogh.]

spørgsmål, og der er tilstillet udvalget så mange aktstykker, at det vist for alle udvalgets medlemmer i stigende grad er blevet klart, at hele dette område må være modent til en kommissionsbehandling. Det samme blev for øvrigt gang på gang fremhævet under arbejdet i sin tid med folkepensionslovforslaget. Jeg finder anledning til at yde den højtærede socialminister min anerkendelse for, at han har erkendt dette og har draget konsekvenserne deraf ved at nedsætte den invalidekommission, der netop i dag til formiddag har holdt sit første møde. Men så finder jeg rigtigt nok, at en naturlig konsekvens af dette ville have været, om han så havde ladet dette lovforslag falde og i stedet afventet resultatet af de undersøgelser og det arbejde, der skal udføres i kommissionen. Dette har ministeren og udvalgets flertal imidlertid ikke ønsket, og mindretallet har derfor måttet udføre arbejdet under de givne kår. Men selv om det under udvalgsarbejdet er lykkedes at nå frem til væsentlige ændringer, der også af os må anses for betydelige forbedringer i sammenligning med det oprindelige lovforslag, er der endnu så væsentlige mangler ved forslagets udformning både med hensyn til appelinstansens sammensætning og også med hensyn til fastsættelsen af omfanget af dens opgaver, at vi ikke endnu kan medvirke til forslagets gennemførelse.

Vi er i vor gruppe ikke uden forståelse for, at der med hensyn til en appelinstans ligger en endnu uløst opgave, hvilket jeg i øvrigt allerede i min ordførertale i 1954 gav udtryk for. Men vi tror, at den nu nedsatte kommission gennem sit arbejde vil have mulighed for på en grundigere og fyldigere måde end et folketingsudvalg at nå frem til en tidssvarende og praktisk opdeling af arbejdet inden for invalideforsikringsrettens nuværende område, således at en større del af de udtalt socialbetonede grene af arbejdet kan lægges ud til administration i bestående sociale samfundsorganer, og således at det egentlige „retsområde“ derigennem afgrænses og forenkles.

For det således indsnævrede retsområde ser vi med sympati på, at der oprettes et ankenævn som et led i en moderniseret helhedsopbygning af den danske invalidefor-

sikring. Den nuværende opbygning har jo virket i mere end 35 år.

Vi anerkender, at det under udvalgsarbejdet er lykkedes at komme et stykke fremad mod virkeliggørelsen af vore tanker. Således er såvel afgrænsningen af ankenævnets område, som foreslået i ændringsforslag nr. 5, ligesom også reduktionen af ankenævnets størrelse, som foreslået i ændringsforslag nr. 6, skridt i den rigtige retning og forbedringer, der — som det også blev fremhævet af den ærede socialdemokratiske ordfører — kan siges at være opnået på mindretallets initiativ.

Men hvis vi allerede nu absolut skal til at lovgive på området og derigennem delvis foregribe kommissionsarbejdet, er der endnu et par områder, vi må beskæftige os med og forsøge at føre frem til løsning, om vor tilslutning til forslaget skal kunne opnås.

For det første ønsker vi, at det skal være en person, som opfylder betingelserne for at være landsdommer, der skal være formand for ankenævnet. Vi ønsker ikke at godtage den statsvidenskabelige kandidat eller nationaløkonomen på formandspladsen i appelinstansen. Helst ser vi også lægmandselementet nedsat til 2, således at ankenævnet kommer til at bestå af 1 landsdommer, 2 læger og 2 lægmænd. Der kan endelig også godt være nogle problemer vedrørende sammensætningen af det lægelige element, men alt det hører mere hjemme under en fortsat udvalgsbehandling end under en uddybning her i salen på nuværende tidspunkt.

For det andet ønsker vi, at der gives appelmulighed både i op- og nedadgående retning, om jeg må udtrykke det sådan, med andre ord, vi ønsker ikke alene appelmulighed for invaliderentesøgeren, men vi ser også gerne, at loven imødekommer den indstilling, som folketingsudvalget har modtaget fra invalideforsikringsretten i en skrivelse, der er oversendt os gennem socialministeriet. Indstillingen går ud på, at også et eventuelt mindretal i invalideforsikringsretten skal have lov til at appellere retsafgørelser, der er truffet af flertallet.

Endelig finder vi, at visse bestemmelser i den bestående lov om genoptagelse af sager bør ændres under hensyn til ankenævnets oprettelse, således at det fremtidig kun bliver